

EL QT LLARG

Tenia quaranta-cinc anys quan el seu matrimoni es va acabar, decisivament, un agradable dia de tardor, l'últim de la temporada de barbacoes. Res del que va passar aquell dia formava part dels seus plans, res era intenció seva, tot i que més endavant es va veure que tots els elements del desastre eren al lloc que els corresponia. Per sobre de tot, la Lorraine era al lloc que li corresponia, dreta davant la cavernosa nevera americana, acaronent les portes d'alumini brunyit amb un dit pintat amb esmalt d'ungles.

—Hi entres mai? —va dir—. Els dies de molta calor, vull dir?

—No seria segur —va dir—. Es podrien tancar les portes.

—La Jodie et trobaria a faltar. Et deixaria sortir.

—La Jodie no em trobaria a faltar. —No ho va entendre fins al moment de dir-ho.— En qualsevol cas —va dir—. Tampoc ha fet tanta calor.

—No? —va dir ella—. Llàstima. —Va allargar el braç cap a ell i li va fer un petó a la boca.

Encara duia la copa de vi a la mà, i ell va notar com l'hi passava pel clatell, freda i humida, i li provocava una esgarrifança. Ell la va enganxar amb un moviment de

braç: un moviment amarat de gratitud, totes dues mans al cul d'ella. La Lorraine va murmurar alguna cosa, va allargar el braç per deixar la copa i en acabat li va concedir tota l'atenció, la boca oberta.

Sempre havia sabut que ella estava disponible. Només que no l'havia trobat sola, una tarda de bon temps, amb la cara una mica enrojolada i tres copes de vinho verde més enllà de la sobrietat absoluta. Mai sola, perquè la Lorraine era la mena de noia que sempre anava en colla. Era rodona, amable, basta per ser d'aquell barri i queia bé. Tenia sortides divertides, com ara: «És trist tenir nom de quiche». Feia una olor deliciosa, de coses de cuina: prunes seques i vainilla, xocolata.

La va deixar anar i va sentir que els seus talonets picaven a terra quan ell va afluir l'abraçada. «Quina nina que estàs feta», va dir ell. Es va redreçar fins a recuperar la seva estatura completa. Es podia imaginar la cara que devia fer abaixant els ulls cap a ella: interrogativa, tendra, divertida; amb prou feines es reconeixia. Ella encara tenia els ulls tancats. Esperava que li fes un altre petó. Aquesta vegada la va agafar amb més elegància, les mans a la cintura, ella de puntetes, la llengua papallonejant contra la llengua. Lent i suau, va pensar. Sense presses. Però llavors, bruscament, la mà li va serpentejar per l'esquena d'ella, com si tingués voluntat pròpia. Feia tentines buscant la tira dels sostenidors. Però un gir, un encongiment, li va dir que ara no, aquí no. I aleshores on? Dificilment es podien obrir camí entre els convidats per pujar tots dos al pis de dalt.

Sabia que la Jodie feinejava per la casa. Sabia —des-

prés ho va reconèixer— que els podia enxampar en qual-sevol moment. A la Jodie no li agradaven les festes de portes obertes en què els convidats passaven lliurement de la casa al jardí. Podien entrar desconeguts, i vespes. Era massa fàcil quedar-se al llindar amb una cigarreta encesa, enraonant, ni aquí ni allà. Et podien entrar a robar mentre eres allà mateix. Recollia copes i empenyia grups de convidats, uns convidats que reien i es passaven el mòbil, uns convidats que, per l'amor de Déu, només volien relaxar-se i gaudir del vespre. La gent l'acontentava buidant les copes d'un glop i passant-les-hi. Si no, ella deia: «Perdona, que t'ho has acabat, això?». A vegades apilaven els gots baixos amb ànim d'ajudar i li deien: «Té, Jodie». Somriures amb indulgència, sabien que l'estaven ajudant amb el seu hobby. La veies tancada al seu món, donant l'esquena a tothom, carregant el rentaplats. No seria novetat que comencés la ronda quan la festa no feia ni una hora que durava. Un cop es feia fosc, arribava el moment que les dones es posaven bledes i els homes fanfarrons i bel·licosos, i s'encetaven discussions sobre l'ensenyament privat, les arrels dels arbres i els permisos d'aparcament; i llavors, deia, com menys vidre hi hagués a l'abast, millor. Ell li deia, parles com si això fos una baralla de bar enmig d'una finca. Li deia: per l'amor de Déu, dona, guarda aquest esprai contra les vespes.

Tot això ho pensava mentre mossegava la Lorraine. Ella li va refregar la cara contra el coll, li va descordar la camisa, li va posar la mà al pit calent i va deixar reposar els dits sobre el seu cor. Si la Jodie entrava, es limitaria a

demanar-li en veu baixa que no fes cap escena, que respirés fondo i s'ho prengués més a la francesa. I en acabat, quan tothom se n'hagués tornat a casa l'hi diria amb totes les lletres: era hora que afluixés una mica les regnes. Ell estava en el seu punt àlgid, i havia de tenir alguna mena de recompensa. Ell sol, amb els seus esforços professionals, era el responsable que poguessin viure entre cuines fetes a mà. Ingressava sumes que superaven clarament tot el que ella hauria pogut esperar, i, collons, la seva astúcia gairebé els havia fet immunes a la recessió; qui podia dir el mateix, de la seva zona? I al capdavant, estava disposat a ser just: «Això no és només en una sola direcció», li diria. Ella era un agent lliure, com ell. Potser volia tenir una aventura, també. Si és que podia.

Va abaixar el cap per xiuxiuejar a cau d'orella de la Lorraine:

—Quan follarem?

Ella li va dir:

—Què et sembla de dimarts en vuit?

Va ser llavors que la seva dona va arribar i es va aturar a la porta. Els braços nus eren com tiges caigudes, i els gots com fruita que li penjava dels capcirons. La Lorraine li respirava càlidament contra el pit, però devia haver notat com es tensava: «Ai, surt, és la Jodie, fote't a la nevera». Ell no se'n volia separar. Li va agafar els colzes, i per un moment es va quedar quiet, fent una mirada assassina a la seva dona sobre el núvol de cabells del cap de la Lorraine.

La Jodie va fer una o dues passes a l'interior de la cuina. Però es va aturar, amb els ulls fixos en ells dos, i va

ser com si es quedés petrificada. Un lleu campaneig va planar a l'aire quan els gots li van tremolar als dits. No va dir res. La boca es va moure com si anés a parlar, però l'únic que en va sortir va ser un xiscle.

Llavors se li van obrir les mans. El terra era de calcària, i el vidre va explotar. El terrabastall, el crit de l'altra dona, la llum esmicolada als seus peus: va ser com si tot plegat colpís la Jodie i la fes reaccionar. Va fer un petit gruny, i després un crit entretallat, i va posar la mà dreta, ara buida, a la taula de pissarra; després es va plegar de genolls. «Vigila!», va dir ell. Es va enfonsar en els bocins tan suaument com si fossin de setí, com si fossin neu, i la pedra lluia al seu voltant, un camp de gel, cada rajola amb la vora sortida i realçada, cadascuna amb un relleu fosc, tènue com una alenada. Va fer un esbufec. Semblava atordida, commocionada, com si hagués reventat un mirall amb un cop de cap. Va estirar la mà esquerra, i la tenia plena de talls, i el pou de sang que li rajava es va dividir en afluents sobre el palmell. La Jodie la va mirar, gairebé com si res, i va fer un soroll d'ofec. Es va plegar enrere, sobre els talons, amb un moviment polít. Va caure de costat, amb la boca oberta.

Ell va trepitjar els vidres per acostar-se-li, els va trinxar com si fossin de gel. Va pensar que ara tenia l'oportunitat de clavar-li una bufetada, que ella fingia per espantar-lo, però quan li va estirar el braç el tenia flàccid, pesant, i quan va cridar Mare de Déu, Jodie, ella no es va arronsar, i quan li va sacsejar brutalment el cap perquè es girés i poder-la mirar a la cara ja se li havien entelat els ulls.

Això és el que li va semblar després, quan va haver de repetir els esdeveniments de la nit. Volia plorar a l'espatlla del personal de l'ambulància i dir-los: només ho feia per curiositat i una mica per desig, i també per una mena d'instint de desafiament infantil, i perquè ho tenia allà davant, servit amb safata, sabeu què vull dir? Va dir: li volia demanar que s'ho prengués a la francesa. Segurament no ho hauria fet, però no em pensava que cauria d'aquesta manera... Vull dir que com podia...? Com em podia imaginar una cosa així? I ella s'agenollava, s'agenollava sobre els vidres.

Durant el primer dia, més o menys, no va estar gaire coherent. Però ningú no s'interessava pel seu estat d'ànim, no de la manera que els hauria interessat si estigués detingut per haver matat la seva dona d'una manera més evident. Quan els va semblar que estava preparat, un metge l'hi va explicar. La síndrome del QT llarg. Un desordre de l'activitat elèctrica del cor, que provoca arítmia, que provoca, en certes circumstàncies, una aturada cardíaca. Genètic, segurament. Poc diagnosticat en la població en general. Si el detectem aviat, els metges podem fer tota mena de coses: marcapassos, blocadors beta. Però no s'hi pot fer gran cosa, si el primer símptoma és la mort sobtada. Pot ser d'horror. O de fàstic. Però no té per què. A vegades, va dir, n'hi ha que moren rient.